14/03/2021

Η πνευματική τριλογία του σταδίου των αρετών

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Την πνευματική τριλογία, τα πνευματικά εκείνα μέσα τα οποία πρέπει να ακολουθήσουμε ώστε να φτάσουμε στον στόχο της ύπαρξής μας, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αγιότητα, η θέωση, η ένωση με τον Τριαδικό Θεό, πρόβαλε, μέσα από το σημερινό κήρυγμά του, ο Πρόεδρος του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας Καθηγητής Χρήστος Οικονόμου, από τον άμβωνα του ιερού ναού του Αγίου Προκοπίου, Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου στην Λευκωσία.

Ο ελλογιμώτατος Καθηγητής, λαμβάνοντας αφορμή από το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα του Ευαγγελίου του Ματθαίου, προσέγγισε και έψαυσε τα πνευματικά εκείνα μέσα, τα οποία η αγία μας Εκκλησία προβάλλει προς ενίσχυση του αγώνα και του αγωνιζόμενου χριστιανού για την επί θύραις Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

«Αυτή η πνευματική τριλογία είναι πρώτον η αλληλοσυγχώρηση, η οποία αλληλοσυγχώρηση είναι ένα μεγάλο άθλημα, το οποίο συνδέεται με την

δυνατότητα του ανθρώπου να αγαπά και συνεπώς συνδέεται με μια προοπτική παγκόσμιας ειρήνης, ομόνοιας και αρμονίας των λαών. Ο δεύτερος λόγος της τριλογίας αναφέρεται στην νηστεία, η οποία ασφαλώς συνοδεύεται από όλα τα άλλα πνευματικά αθλήματα και ενισχύεται με την προσευχή και την άσκηση. Πράγματα τα οποία δεν απομονώνονται και δεν θεοποιούνται, αλλά αποτελούν μέσο, βοήθεια του ανθρώπου για να φθάσει στον προορισμό του. Και ο τρίτος λόγος είναι ο πνευματικός θησαυρός».

Αναλύοντας τον πρώτο λόγο της πνευματικής τριλογίας τόνισε ότι η αλληλοσυγχώρηση «συνοδεύεται με την αγάπη στον συνάνθρωπο», είναι το «εβδομηκοντάκις επτά» του Χριστού, «που σημαίνει ότι ο αγώνας της αγάπης και της συμφιλίωσης, της αλληλοκατανόησης και της αλληλοπεριχώρησης στις ανθρώπινες σχέσεις πορεύεται μέσα απ' αυτό τον δρόμο της αλληλοσυγχώρησης και της έκφρασης πραγματικής αγάπης. Μιας αγάπης θυσιαστικής. Μιας αγάπης, η οποία να υπερβαίνει την καθημερινότητα».
«Δεν είναι ένας κενός λόγος. Δεν είναι μια απλή κουβέντα που δεν έχει αντίκρισμα. Η αλληλοσυγχώρηση συνοδεύεται με την έμπρακτη δοτικότητα στον συνάνθρωπο, στον κάθε ένα», πρόσθεσε.

Ο δεύτερος σταθμός της τριλογίας είναι η νηστεία, η οποία, όπως επεσήμανε «δεν είναι μια δίαιτα. Η νηστεία είναι μία πνευματική άσκηση, η οποία συνοδεύεται με την προσευχή. Συνοδεύεται με την αγρυπνία. Συνοδεύεται με την φιλανθρωπία. Δεν είναι σλόγκαν οι αξίες και οι αλήθειες της Εκκλησίας. Είναι οντολογικές και υπαρξιακές αλήθειες που βιώνονται από τον καθένα μας μέσα στο στάδιο των αρετών της καθημερινής μας ζωής».
Η νηστεία, υπογράμμισε, δεν είναι «μια διαιτητική συνταγολογία», αλλά «είναι

αυτή η αδιάλειπτη κατάσταση που ανεβάζει τον άνθρωπο στον ουρανό, αλλά και συγχρόνως τον πηγαίνει σ’ αυτή την παράλληλη κοινωνία της αγάπης με τον συνάνθρωπο, το δημιούργημα αυτό του Θεού, την εικόνα του Θεού, ασχέτως αν είναι αμαρτωλός, τελώνης, πόρνη, ληστής».

Ο τρίτος λόγος, τέλος, είναι η πορεία μας προς τον μεγάλο και αδαπάνητο θησαυρό του Παραδείσου, που δεν μοιάζει με τους εφήμερους και γήινους θησαυρούς, εκείνους που έχουν ημερομηνία λήξης και που επιδιώκουμε συνήθως.
«Είναι ο θησαυρός της ψυχής μας. Ο θησαυρός ο πνευματικός. Η πνευματική άσκηση, η πνευματική ανάταση. Ο θησαυρός μας βρίσκεται στον παράδεισο, βρίσκεται στην αιωνιότητα, βρίσκεται μέσα στην χάρη της Εκκλησίας. Μέσα στις προοπτικές της ένωσης του ανθρώπου με τον Τριαδικό Θεό. Γι’ αυτό τον λόγο, λοιπόν, κάθε θησαυρός που μαραίνεται, που εξαφανίζεται είναι πεζός και αχρείαστος. Μόνο ως χρήση για την καθημερινή ανάγκη του ανθρώπου είναι υπαρκτός και αναγκαίος. Όταν, όμως, η καρδιά του ανθρώπου κολλάει στον πλούτο, στον θησαυρό του πλούτου της αμαρτίας, τότε αυτή είναι και η εξάρτησή του. Γι’ αυτό τον λόγο και βλέπουμε ότι ο θησαυρός είναι άνθρακες εάν δεν έχει την προοπτική να ανεβάζει πνευματικά τον άνθρωπο. Αν δεν έχουμε την δυνατότητα αυτόν τον θησαυρό να τον μοιραζόμαστε».

Καταλήγοντας, ο Καθηγητής Χρήστος Οικονόμου, σημείωσε χαρακτηριστικά ότι «χρειάζεται ο θησαυρός μας να είναι ο θησαυρός ο αδαπάνητος, η αγάπη, η οποία προσφέρεται. Τα μυστήρια της Εκκλησίας να είναι θησαυρός μας. Η θεία Ευχαριστία, η οποία είναι η ύψιστη προσφορά αγιοποίησης του ανθρώπου. Μια προσφορά, η οποία πραγματικά μας ενώνει με τον Χριστό και μας αφθαρτοποιεί. Αυτός, λοιπόν, είναι ο θησαυρός μας».

Λουκάς Α. Παναγιώτου